

Δευτέρα 17/2/2020

Τρεις αδερφές (2019)

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΡΦΕΣ – KIZ KARDESLER

Σκηνοθεσία - Σενάριο : Εμίν Αλπέρ
Ηθοποιοί: Σεμρέ Εμπουζίγια, Ετσέ Γιουκσέλ,
Ελίν Καντεμίρ, Μουφίτ Καγιακάν
Φωτογραφία: Εμρέ Ερκμέν
Μουσική: Γιώργος και Νίκος Παπαϊωάννου
Μοντάζ: Σισέκ Καχραμάν
Χώρα: Τουρκία, Γερμανία, Ολλανδία, Ελλάδα.
(Εγχρωμη)
Διάρκεια: 108΄

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:
7 Βραβεία και 5 Υποψηφιότητες
-Berlin International Film Festival 2019 , Υποψήφιο για Χρυσή Άρκτο
-Istanbul International Film Festival 2019, 5 Βραβεία,

Βραβείο Καλύτερης ηθοποιού (σε Cemre Ebuzziya, Helin Kandemir, Ece Yuksele), Βραβείο Σκηνοθεσίας, Μουσικής (Γ.+Ν. Παπαϊωάννου) G. , FIPRESI και Golden Tulip.
-Sarajevo Film Festival 2019, 2 Βραβεία, Σκηνοθεσίας και C.I.C.A.E.

Τρεις αδελφές που κατά καιρούς είχαν σταλεί παράκορες σε πλούσια σπίτια συναντιούνται ξανά όταν επιστρέφουν στο πατρικό τους σε ένα φτωχό ορεινό χωριό της Ανατολίας.

Ο Τσέχοφ δίνει την ιδέα για το χρονικό μιας προαναγγελλείσας τραγωδίας, δεμένης με το μαγευτικά άγριο τοπίο και τους αποκλεισμένους σ' αυτό κατοίκους του. Μια ιστορία γραμμένη στο χιόνι.

Berlinale 2019, «A Tale of Three Sisters»: Ο Εμίν Αλπέρ μάς αφηγείται ένα φεμινιστικό παραμύθι.

Τούρκικη ταινία και ελληνική συμπαραγωγή.

Στην προηγούμενη ταινία του «Υποψίες» ο Εμίν Αλπέρ περιέγραφε τους μηχανισμούς μέσω των οποίων η καθεστωτική βία εγκλωβίζει αθώους κι ενόχους σε έναν αναπόδραστο κύκλο αίματος. Παίρνοντας τη βασική ιδέα από τον Αντόν Τσέχοφ, επιχειρεί εδώ να περιγράψει τους **μηχανισμούς που παγιδεύουν τους κατοίκους της εγκαταλελειμμένης τουρκικής επαρχίας** σε ένα κομφορμιστικό, αλλοτριωτικό και αναχρονιστικό παρόν, εξίσου αναπόδραστο προς ένα καλύτερο αύριο... «στη Μόσχα», ή στην Άγκυρα, «αδερφές μου».

Οι τρεις αδερφές του τίτλου είναι τρία κορίτσια τα οποία είχαν σταλεί κατά καιρούς παρακώρες σε στίπια πλούσιων και συναντιούνται ξανά όταν επιστρέφουν στο πατρικό τους, σε ένα ορεινό χωριό της Ανατολίας. Προσπαθώντας να επανεκκινήσουν τη ζωή τους, διαπιστώνουν πως είναι δεμένες με τα αόρατα δεσμά των οικογενειακών σχέσεων, της οικονομικής ανέχειας, του κοινωνικού συντηρητισμού και του μαγευτικού άγριου τοπίου (εύστοχη η αντιστικτική «σκηνογραφική» χρήση του). Η απόπειρα διάρρηξης τους θα οδηγήσει σε μια προαναγγελλείσα τραγωδία, την οποία το φινάλε προσγειώνει στα μέτρα ενός ανθρώπινα γλυκόπικρου δράματος.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Τρεις αδερφές, που είχαν σταλεί παρακώρες σε πλούσιες οικογένειες στην πόλη, συναντιούνται ξανά μετά από χρόνια, όταν αναγκάζονται, για διαφορετικούς λόγους, να επιστρέψουν στο πατρικό τους σε ένα φτωχό χωριό της ορεινής Ανατολίας. Στη σκιά των χιονισμένων βουνοκορφών, υπό το βλέμμα του αυταρχικού πατέρα, οι τρεις γυναίκες μοιάζει να επαναλαμβάνουν τα λάθη του παρελθόντος, σε ένα **ζοφερό υπνωτιστικό παραμύθι** που συνδυάζει Τσέχοφ και αδερφούς Γκριμ. Με φόντο ένα μαγευτικό αλλόκοσμο τοπίο, που τη νύχτα μεταμορφώνεται σε τρομακτικό τόπο αθέατων κινδύνων, η ζωή αποτυπώνεται ως αέναη κυκλική πορεία -πολλές σκηνές μάλιστα φαίνεται να επαναλαμβάνονται-, η οποία οδηγεί αναπόδραστα στην καταστροφή.

Η τρίτη μεγάλου μήκους του Τούρκου σκηνοθέτη μετά το «Beyond the Hill» και το «Frenzy» είναι τοποθετημένη σε ένα φτωχικό χωριό της Ανατολίας κι ακολουθεί την τύχη τριών αδελφών οι οποίες φεύγουν από το στίπι σε νεαρή ηλικία, για να γίνουν παρακώρες σε στίπια πλούσιων. Όταν για διάφορους λόγους και οι τρεις θα επιστρέψουν στο χωριό η μια από αυτές έγκυος με ένα παιδί που δεν θα έπρεπε να έχει, κάτι που θα αναγκάσει τον πατέρα της να την παντρεύει βιαστικά με έναν βοσκό, τα τρία κορίτσια θα ξαναπιάσουν τον αδελφικό δεσμό τους από εκεί που τον άφησαν και θα τον κάνουν ακόμη πιο δυνατό. Κι ακόμη κι αν η ζωή τους δεν πήρε την τροπή που φανταζόντουσαν κι όταν η τραγωδία θα χτυπήσει, οι τρεις αδελφές **θα παραμείνουν ενωμένες**, λέγοντας ιστορίες γύρω από τη φωτιά και περιμένοντας το χιόνι του χειμώνα να λιώσει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μία σύγχρονη ματιά στη θέση της γυναίκας στην ξεχασμένη Ανατολία. Μία σημαντική, αν και άιση ταινία, **Οι τρεις αδελφές του Αλπέρ έχουν λόγο σ' έναν σημαντικό διάλογο.**

Ακόμα και η διαδρομή προς το χωριό είναι δύσκολη -κακοτράχαλη κι απαιτητική, με φιλόσιους χωματόδρομους

κι απότομες στροφές. Δυσκολότερη, η ίδια η επιστροφή. Τα τρία κορίτσια στην πόλη είχαν μέλλον. Στο απομακρυσμένο χωριό της βορειοανατολικής Τουρκίας, στο φτωχικό στίπι του πατέρα τους με τα δύο δωμάτια, η μόνη προοπτική είναι η παντρεία με κάποιον από τους ελάχιστους ντόπιους. Για αυτό και κάθε μία από τις τρεις αδελφές είχε σταλεί σε πλούσια στίπια της πόλης ως «besleme» - παρακώρες που βοηθούσαν με την περιποίηση των παιδιών της ευκατάστατης οικογένειας. Όλες όμως επέστρεψαν. Πρώτη, η 20χρονη Ρεϊχάν γιατί έμεινε έγκυος και η κυρία του σπιτιού την πέταξε έξω με το μωρό της. Για να κουκουλωθεί η ντροπή, στο χωριό παντρεύτηκε έναν αφέλη, ασσύμπαλο, γεμάτο φοβίες και δεισιδαιμονίες βοσκό. Η 13χρονη Χαβά ήταν άτυχη. Αγαπούσε πολύ το στίπι και το μωρό της, αλλά αυτό πέθανε. Την μεσαία, την ατίθαση και κακότροπη Νουράν, την επέστρεψε ο κύρης του σπιτιού της για «ανάρμωση» συμπεριφορά. Τι θα έκανε τώρα ο ηλικιωμένος πατέρας Σεφκέτ; Πώς θα ζούσε τρία κορίτσια;

...
Κάπως έτσι, η ιστορία των τριών αδελφών είναι σημαντικότερη των αφηγήσεων τους. Είναι η σαφής, πολιτική τοποθέτηση απέναντι στη θέση/χρήση της γυναίκας στην (σύγχρονη) τουρκική ιστορία. Και η ακόμα πιο διάφανη και καίρια ματιά στο γεγονός ότι μία τέτοια φεμινιστική τοποθέτηση είναι (πρωτίστως) ταξική: όταν εξετάζουμε το παρόν και το μέλλον της γυναίκας δεν μιλάμε μόνο για το αστικό τοπίο μίας μητροπόλης που προσφέρει ευκαιρίες. **Υπάρχει και η ξεχασμένη γυναίκα της επαρχίας.** Με μια πινελιά μαγικού ρεαλισμού, την βλέπουμε αυτή τη ξεχασμένη γυναίκα, αυτή που δεν κατάφερε ποτέ να πετάξει μακριά, να κάνει τούμπες στις πλαγίες του.

Ο Αλπέρ χειρίζεται με μαεστρία αυτόν τον άξονα της ταινίας. Οι αδελφές (αν κάτι μοιράζονται με τις «Τρεις Αδελφές» του Τσέχοφ είναι η ανάγκη διαφυγής που είχε και η Ιρίνα) δεν είναι απλά γυναίκες που για το δικό τους καλό (μία καλύτερη ποιότητα ζωής, σπουδές, επιλογή ενός καλύτερου συντρόφου) πρέπει να ζήσουν στην πόλη. Οι αδελφές είναι εργαλείο επιβίωσης του πατέρα (και, κατεπείκταση όλων των αντρών του χωριού) - τις στέλνει για δουλειά και παίρνει πίσω την «ευγνωμοσύνη» των αστών κύρηδων. Έχουμε μπει στην αίθουσα για να ακούσουμε την ιστορία των κοριτσιών. Όμως αυτοί που τις αναλύουν και τις αποφεύγουν είναι οι άντρες. **Όμως ο Αλπέρ αρνείται να τις παρουσιάσει ως θύματα - τους δίνει διαστάσεις, άποψη, πείσμα, δύναμη, σεξουαλικότητα.**

...
Ο Αλπέρ έχει αποδείξει από το ντεμπούτο του ότι ήρθε για να διεκδικήσει μία αξία θέση ανάμεσα στους auteurs του τουρκικού σινεμά. Σε αυτό το φιλόδοξο πρότζεκτ, σε αυτό το παραμύθι, χάνει λίγο τις ισορροπίες, αλλά **διαφαίνεται ξεκάθαρα και το ταλέντο και η στιβαρότητά του.**

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΕΜΙΝ ΑΛΠΕΡ

Το ντεμπούτο του Εμίν Αλπέρ Πέρα απ' τον λόφο (2012) έλαβε πλήθος τιμητικών διακρίσεων, ενώ η δεύτερη ταινία του, το Υποψίες, (2015) πραγματοποίησε την πρεμιέρα της στο 72ο Φεστιβάλ της Βενετίας, αποσπώντας το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής. **Φιλμογραφία:** 2012 Πέρα απ' τον λόφο, 2015 Υποψίες, 2019 A Tale of Three Sisters.